

Πεταχτή, παιδική σχεδόν, ελαφρά σαν πετάλοῦδα, εὐστροφος, ἀφελής ὡς Ζουμπιρί—μελαγχολική, συντηρημένη, παθητική, μετανοούσα, ὡς τρελλή εἰς τὸ «Ὀνειρον ἐαρινῆς πρωΐας». Καὶ εἰς τὸ τέλος τῶν δύο ἐκπαῖ εἰς δραματικότητα ἢ ὁποία ἡμέρα ἐδῶ, βαθέως ἐκεῖ, συγκινεῖ. Εἰς δὲ τὸ μιμόδραμα, ἔδειξε τὰ φυσιογνωμικά της χαρίσματα, ἐκδηλώνουσα διὰ τῶν κινήσεων δυσχερῆ συναισθήματα χάριτος καὶ τρόμου ἐναλλάξ. Διὰ πρώτην φοράν δὲ ἡ Κυβέλη ἐχόρευσε ὡς ὀρχηστρίς· ἐχόρευσε δειλά, ἀλλὰ χαριτωμένα.

Σύγκρισιν ποῖον ἔπαιξε καλλίτερα, μὴ ζητεῖτε. Εἰς ὅλα ἦτο Κυβέλη. Ἀντίθετοι οἱ ρόλοι· ἡ ἰδία ὅμως ἱκανότης. Καὶ τὸ κοινόν τὸ ὁποῖον ἐπὶ τέσσαρας ἐσπέρας, ἐν ἀσφυκτικῇ συρροῇ, τὴν παρηκολούθησε ἢ μᾶλλον τὴν ἀπήλαυσε ὡς καλλιτέχνηδα, τὴν περιέβαλε μὲ τὰς θερμοτέρας ἐκδηλώσεις ἐκτιμήσεως. Ἡ βραδυὰ τῆς τιμητικῆς τῆς—ἄνθη καὶ δῶρα ἄφθονα—ἦτο ἐνθουσιώδης πλέον διαδήλωσης, ἢ ὁποία ἀπηνυθνετο ὅχι μόνον πρὸς αὐτὴν ἐξ ἐκτιμήσεως διὰ τὴν τέχνην τῆς, ἀλλὰ καὶ θαυμασμοῦ, διότι ἐκράτησε πάντοτε ὑψηλὰ τὴν τέχνην, διότι ἀντέστη ἐρρωμένως εἰς τὸν χεῖμαρρον τῶν ἐπιθεωρήσεων, μὴ ἐπιτρέψασα νὰ φθάσουν εἰς τὸ σκιδώμα τοῦ θεάτρου τῆς τὰ ἀνοῦσια τραγουδάκια τῶν.

Τὸ πρῶτον ἔργον τῆς τιμητικῆς ἦτο ἐν δραματίον τοῦ κ. Μ. Λιδωρίκη, τὸ ὁποῖον μορφοῦσε καὶ νὰ λείψῃ. Ἐν *lever du rideau*, — ἐν εἶδος προανακρούματος, ἀλλὰ διαλογικοῦ — ἐκφρασίς, ἢ ὁποία εἰσλήχθη διὰ νὰ δίδῃ συχωροχάρτια εἰς τὰ ἀσήμαντα ἔργα — ἓνα νανοῦρισμα, τὸ ὁποῖον ἴσως ἐπίτηδες ἐτέθη διὰ νὰ ἐννοηθῇ τὸ... ὄνειρον τῆς φθινοπωρινῆς νυκτός. «Τὸ π λ η γ ω μ έ ν ο χ ε λ ι δ ό ν ι»· Δύο γονεῖς, — ἀρκετὰ γηραιοὶ — ἔστειλαν τὴν κόρην τῶν εἰς τὴν Εὐρώπην πρὸς σπουδὴν. Ἐπανέρχεται εἰς τὸ σπῆτί της, ἀλλὰ διὰ νὰ φύγῃ διαφεύδουσα τὰς προσδοκίας τῶν γονέων της, οὔτινες ἤλπιζον ὅτι θὰ ἔχουν πλέον μαζὶ τὴν ἀποδημήσαν. Ἀλλ' αὐτὴ εἶνε πληγωμένη = ἐρωτευμένη καὶ ἀντίσταται μὲ ἀφέλειαν μᾶλλον παρὰ μὲ σκληρότητα εἰς τὰς προτροπὰς τοῦ πατρός της, ὅπως μείνῃ. Οἱ γονεῖς μένουν βωβοί, τεθλιμένοι, ἀκούοντες μίαν ἀγόρευσιν της. Τέλος τοὺς ἀποχαιρετᾷ διὰ μιᾶς μόνον χειρονομίας, πηγαίνει νὰ εὕρῃ τὸν φίλον της ἐνῷ ὁ πατέρας — ὁ κ. Καλκιάπουλος — φιλοσοφεῖ ἐπὶ τοῦ γεγονότος καὶ προκαλῶν τὰ μειδιήματα τοῦ ἀκροατηρίου, λέγων: «Μία Χελιδὼν (ἢ κατὰ τὸν λαόν, ἔνας ζουγκος) ἀνοιξὶν δὲν φέρει.» Ἀλλ' οὔτε καὶ ἐπιτυχίαν ἐν τῷ θεάτρῳ. Ἐπειδὴ δὲ τὸ κοινόν δὲν ἐξάλεσε τὸν κ. Λιδωρίκη, ἐνεφανίσθη αὐτόκλητος ὑπὸ τύπον διαλέκτου καὶ εἰρωνεύθη δι' ἀπεισιότητων τὸ κοινόν, διὸ καὶ εἰς θεατῆς ἀνεφώνησεν: «Οὐ σὺ μῖς λοιδωρίκης, ἀλλ' ὁ τόπος». Ἄλλος δὲ κακόγλωσσος εἶπε ὅτι τὸ βράδυ ἐκεῖνο εὐεργετούμενος ἦτο ὁ κ. Λιδωρίκης ἀφοῦ τὸ ὄνομά του ἐτέθη παραπλεύρως τοῦ Δ' Ἀννούτζιο.

Ἡ Ζουμπιρί εἶνε Παρισινὴ χορεύτρια τοῦ 1846. Ἀπὸ τὸ γνωστὸν ὁμώνυμον διήγημα τοῦ Οὐγκὼ ἐξήγαγεν ὁ Porto-Riche τὸ δράμα, τὸ ὁποῖον μῖς δίδει ἓνα περίεργον τύπον γυναικός, ἢ ὁποία ἀγαπᾷ ἓνα γηραιὸν καλλιτέχνην, τὸν χλευάζει ἐνώπιον δύο ἄλλων θαυμαστῶν της, τὸν βασανίζει καὶ ὅμως τὸν ἀγαπᾷ εἰλικρινῶς. Εἶνε ἓνα ἐλεύθερο πουλὶ τὸ ὁποῖον πετᾷ ἀπὸ ἀγάλης εἰς ἀγάλην, μία θελκτικὴ ἀλλὰ καὶ τσακίνικη ιδιότροπη εὐμορφία — στήθος παρθενικόν, βλέμμα βρώμας, ὅπως λέγει ὁ δυστυχὴς Σέριο, ὁ ὁποῖος συντετριμμένος ἀπὸ ζηλοτυπίαν παρακολουθεῖ τὴν φίλην του ἐπιδεικνύουσαν βραχίονα καὶ κνήμην εἰς τοὺς νεαροὺς φίλους της. Κ' ὅταν τὸν ἓνα ἐξ αὐτῶν—ἀφοῦ χορεύσῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης—περιπτύσσεται, ὁ Σέριο εἰς τὴν βωβήν, τὴν μαρτυ-

ρικὴν ἀγωνίαν ὑποκύπτει καὶ πίπτει ἐκ συγκοπῆς νεκρός. Ρίπτεται ἐπὶ τοῦ πτώματος ἡ Ζουμπιρί, καὶ τὸν θρηνηλογεῖ σαρακατικά. Ἐφαιμίλλως πρὸς τὴν κ. Κυβέλην ἔπαιξε ὁ κ. Βονασέρας, ὅστις οὕτω ἀπέκτησε ἓνα νέον δυνατόν ρόλον.

Τὸ «Ὀνειρον τῆς ἐαρινῆς πρωΐας» εἶνε τὸ πρῶτον δραματικὸν ἔργον τοῦ Δ' Ἀννούτζιο, παυχθὲν τὸ πρῶτον ὑπὸ τῆς Δουῆς εἰς τὸ Παρίσι πρὸ 16 ἐτῶν. Πλήρες πρώτην φοράν παριστάνεται παρ' ἡμῖν· σκηνὰς μόνον τῆς τρελλῆς ἔπαιξεν ἐρασιτεχνικῶς πρὸ ἐτῶν ἢ κ. Θεωνῆ Δρακοπούλου.

Τὴν ὑπόθεσιν δίδει εἰς ὀλίγας λέξεις ὁ κηπουρός τῆς Τοσκανικῆς ἐπαύλεως, ὅπου ἐκτυλίσσεται τὸ δράμα. Μία ἀρχόντισσα — ἡ Ἰσαβέλλα — ἀγαποῦσεν ἓνα εὐγενῆ, τὸν ὁποῖον ἐσχότωσεν ὁ Δουῆς — ὁ κύριος τῆς ἐπαύλεως — ἐνῷ ἐκοιμᾶτο 'ς τὴν ἀγκαλιά της. Τὸ αἷμα τὴν ἔβρεξεν, ἔμεινεν ἔτσι ὅλην τὴν νύκτα ἀγκαλιασμένη μὲ τὸ πτώμα καὶ τὸ πρωὶ ἦτο τρελλή. Ἡ τρελλὴ Ἰσαβέλλα συναντᾶται μὲ τὸν ἀδελφὸν τοῦ φονευθέντος, ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἀδελφὴν τῆς Ἰσαβέλλας.

Τὸ ἔργον εἶνε ποιητικώτατον, ἀλλ' ἀτελεύτητον. Ἐχαρακτηρίσθη ὡς λυρικὸν παραλήρημα. Ἀλλ' εἶνε μὲ τόσην ιδεώδη λεπτότητα γραμμένον, καὶ τόσην τέχνην ἀπαιτεῖ ἡ ἐρμηνεία του, ὥστε διὰ τοὺς ὀλίγους νὰ ἀποβαίνει μία ἀληθὴς μυσταγογία ψυχῆς. Οἱ μονόλογοι τῆς τρελλῆς, γεμάτοι σπαραγμὸν διὰ τὸν θάνατον τοῦ λατρευτοῦ της, καὶ τὰ λόγια τοῦ

Ἐλδα Ἐνκελ.

Ἡ Ἑλληνο-Γερμανὴ ἡθοποιὸς